

Smarte unge rebeller

UNGDOMS-BIENNALEN i Paris er åbnet. Et væld af kunstnere med forskellig nationalitet viser deres arbejder frem. De er fælles om at være under 35 år — og en stor del af dem har tilsyneladende det samme sigte: De vil så gerne skabe fornyelse ved at chokere og overraske.

Hvad man ser i Musee d'art Moderne, minder på mange måder om en dårlig cirkusforestilling. Schweitzeren John Michael Armleder udstiller fire elektriske pærer. En gul, en rød, en blå og en grøn. De hviler på gulvet, og de lyser på den nydeligste måde. Af et lille skilt fremgår det, at man kan træffe kunstneren ved at dreje sig ind på et helt konkret telefonnummer. Der er altså mulighed for kontakt, og vi kommer alle hinanden ved.

Amerikaneren Gary John Glaser har det med puder. På en blåklædt drejeskive, som ganske langsomt bevæger sig rundt og rundt, ligger der en hob af vidunderlige puder. De er udsmykket med fine broderier og med lysende sten, som tydeligt nok hører hjemme i bijouteriets tarveligste afdeling. De roterende puder betragter man gennem et forhæng af lyserødt tyl. Det er meget yndigt og fantastisk bevægende.

Japaneren Hirosaka viser os en dagligstue. Her er ikke tale om et billede af en dagligstue, her er tale om en rigtig dagligstue. Vi ser nogle lænestole, et bord, en reol og et par tøfler. Sådan set er alt i orden. Men det må bemærkes, at gulvet er dækket af en boblende plastic-masse, der mest af alt minder om fed og nærende havresuppe. Det er bare skönt.

Ser man bort fra de sære indfald og de forkvaklede

provokationer, præges denne Biennale af to tendenser: Nogle søger mod et abstrakt maleri, som i egentligste forstand har puristisk karakter, andre prøver at udtrykke sig ved hjælp af det audio-visuelle medie.

Det er karakteristisk for malere af vidt forskellig nationalitet, at de giver os en billedflade, som i alt væsentligt er ensfarvet. Der fortælles intet i disse billeder — de leder os hverken mod dystre minegange eller mod blomstrende frugttræer. Det er billeder, som næsten ikke er billeder. Det er malerier, som ikke har meget at gøre med billedkunst — i dybeste forstand er de måske udtryk for lede ved både fortidens og nutidens sprog. De er afmægtige forsøg på at bane nye veje. Hvad man ser, har man set før. Der er intet nyt i denne renselsproces — vi møder nogle mennesker, som udstiller deres resultater af selvbestaltet terapi.

Et væsentligt indslag på Biennalen er billeder af kinesiske kunstnere, som man har indbudt. I store gouache-billeder får vi besked om, hvordan hverdagen former sig i Maos Kina. Det må dog siges, at vi først og fremmest bliver konfronteret med solside af det nye Kina.

Der plukkes frugt, der arbejdes i fabrikkerne. Man ser på røde faner, og man fornøjer sig med at betragte militære aktiviteter. Der er smil på alles læber. Alt er fryd og gammen, og det hele er så progressivt, at det næsten kunne være løgn. Men kineserne er trods alt bedre at leve med, end alle de forkølede rebeller, som bare vil være smarte.

Bertel Engelstoft